

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 395/2021-140

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Jany Laššákovej v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II č. k. 14C/54/2019-162 z 18. septembra 2019, uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 15 Co 245/2019 z 18. decembra 2019 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7Cdo/189/2020 z 28. októbra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. januára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 14C/54/2019-162 z 18. septembra 2019, porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 Co 245/2019-228 z 18. decembra 2019 a svojho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 7Cdo/189/2020 z 28. októbra 2020.

2. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľky a jej príloh vyplýva nasledujúci skutkový stav veci:

3. Sťažovateľka je vlastníčkou bytu, podielu na nebytovom priestore a na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu v bytovom komplexe dvoch bytových domov v Ošednici, kde správu realizuje na základe zmluvy o výkone správy spoločnosť Spokojné bývanie, s. r. o., ako správca bytového domu (ďalej len „správca“ alebo „žalovaný v 1. rade“). V súvislosti so zamýšľanou rekonštrukciou strechy v bytovom dome zvolal správca schôdzu vlastníkov bytov a nebytových priestorov na termín 23. marca 2019, pričom sťažovateľka nebola na uvedenú

schôdzu pozvaná, o jej konaní a obsahu sa dozvedela až následne, keď dostala od správcu mail so zápisnicou zo schôdze. Vzhľadom na nezákonnosť postupu správcu pri zvolaní schôdze vlastníkov a z toho vyplývajúcu nezákonnosť následných krokov správcu, ako aj ďalších faktických pochybení v jeho ďalšom postupe, ktoré sťažovateľka v ústavnej sťažnosti podrobne opisuje, podala 23. augusta 2019 žalobu o určenie neplatnosti právneho úkonu (konkrétne neplatnosti schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, ktorá sa konala 23. marca 2019, a uznesení na nej prijatých, výsledkov písomného hlasovania z 18. júna 2019, prijatého dodatku č. 1 k zmluve o výkone správy, zmluvy o úvere s bankou, ako aj zmluvy o dielo s dodávateľom stavebných prác) spolu s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia.

4. Návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia sa sťažovateľka domáhala, aby súd uložil dodávateľovi stavebných prác (žalovaný v 90. rade) povinnosť až do rozhodnutia vo veci samej zdržať sa realizácie stavebných prác na rekonštrukcii strechy v bytovom dome, ktoré sú predmetom plnenia zmluvy o dielo, na základe výsledkov písomného hlasovania vlastníkov z 18. júna 2019, aby uložil banke (žalovaný v 89. rade) povinnosť až do rozhodnutia vo veci samej povinnosť zdržať sa plnenia zo zmluvy o úvere, na základe výsledkov písomného hlasovania vlastníkov z 18. júna 2019, a aby uložil správcovi (žalovaný v 1. rade) zdržať sa konania, na ktoré ho oprávňuje prijatý dodatok č. 1 k zmluve o výkone správy uzatvorený na základe výsledkov písomného hlasovania vlastníkov z 18. júna 2019.

5. Okresný súd napadnutým uznesením č. k. 14C/54/2019-162 z 18. septembra 2019 návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd napadnutým uznesením č. k. 15 Co 245/2019-228 z 18. decembra 2019 tak, že uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil. Sťažovateľka podala proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením č. k. 7Cdo/189/2020 z 28. októbra 2020 tak, že dovolanie odmietol ako neprípustné.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Okresný súd napadnutým uznesením zamietol návrh sťažovateľky s odôvodnením, že sťažovateľka tento návrh podala po uplynutí tridsaťdňovej lehoty podľa § 14a ods. 8 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“). Sťažovateľka tvrdí, že týmto arbitrárnym rozhodnutím okresný súd porušil jej základné právo na súdnu ochranu, a to svojvôľou v extrémnej miere, keď pri opise podania sťažovateľky účelovo manipuloval so znením jej podania. Okresný súd mal svojvoľne zmeniť predmet konania, čím bol v konaní porušený dispozičný princíp (sťažovateľka žalovala neplatnosť právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pričom okresný súd uviedol, že konal vo veci prehlasovaného vlastníka podľa § 14a ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z.). Okresný súd ignoroval a nevysporiadal sa s podstatnými a právne významnými argumentmi sťažovateľky (okresný súd nevzal do úvahy absolútnu neplatnosť písomného hlasovania vlastníkov, ktoré prebehlo v júni 2019) a extrémne svojvoľne interpretoval a aplikoval právne normy (sťažovateľka nemôže byť v postavení prehlasovaného vlastníka, keďže sa samotného hlasovania nezúčastnila a navyše 30-dňová lehota sa aplikuje na konanie v merite veci, nie v prípade neodkladného opatrenia).

7. Krajský súd podľa tvrdení sťažovateľky namietaným uznesením porušil jej základné právo na súdnu ochranu, a to tým, že rovnako ako okresný súd manipuloval so znením uznesenia súdu prvej inštancie, s podaniami žalobcu a vyjadreniami žalovaného v 1. rade tým, že ich nesprávne poňal do svojho rozhodnutia (niektoré podstatné časti úplne vynechal, niektoré zmenil). Krajský súd sa podľa sťažovateľky nevysporiadal s jej argumentmi uvedenými v odvolaní (vznesené námietky voči uzneseniu okresného súdu uvedené v bode 6), tieto ignoroval, rovnako extrémne arbitrárne interpretoval právne normy a inštitúty (keď tvrdí, že ustanovenie §14a ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z. je *lex specialis* vo vzťahu k ustanoveniu § 39 o absolútnej neplatnosti právneho úkonu) a zmenil predmet konania, skutkový základ sporu a pomery sporových strán (keď uviedol, že skutkovým základom nárokov žalobkyne v predmetnej právnej veci je to, že bola prehlasovaná vlastníčkami bytov v bytovom dome) a v konaní o neodkladnom opatrení zasiahol do konania vo veci samej (keď v konaní o neodkladnom opatrení, teda nie v merite veci, deklaroval, že žalobcovo právo domáhať sa absolútnej neplatnosti právneho úkonu podľa Občianskeho zákonníka kvôli zmeškaniu lehoty už neexistuje).

8. Sťažovateľka okrem iného namieta aj porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, a to postupom okresného súdu. Sama sťažovateľka podala dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu osobne do podateľne najvyššieho súdu 16. marca 2020. Po postúpení veci na okresný súd tento poslal dovolanie sťažovateľky na vyjadrenie správcovi (žalovaný v 1. rade), banke (žalovaný v 89. rade) a zhotoviteľovi diela (žalovaný v 90. rade) až po uplynutí troch mesiacov. Žalovaným v 2. až 88. rade nebolo dovolanie doručené vôbec. Aj po doručení vyjadrení strán mal okresný súd zdržiavať odoslanie spisu na najvyšší súd a takmer dva týždne trvalo okresnému súdu aj doručenie rozhodnutia najvyššieho súdu. Od podania dovolania do rozhodnutia o dovolaní tak ubehlo viac ako sedem mesiacov.

9. Sťažovateľka tvrdí, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu v spojení s porušením čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, ktorý priznáva základné práva a slobody každému človeku bez výnimky. Najvyšší súd v rozhodnutí ignoroval niektoré podania sťažovateľky (vôbec nezmiňuje odvolanie sťažovateľky, repliku sťažovateľky k vyjadreniam žalovaných, k úkonom sťažovateľky pristupoval, ako keby boli nulitné) a vôbec sa nezaoberal argumentáciou sťažovateľky smerujúcou k prípustnosti dovolania, ktoré v dovolaní uviedla.

10. Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej označených základných práv a slobôd napadnutými uzneseniami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu, tieto zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Žiada tiež priznať aj primerané finančné zadosťučinenie, ktoré však nevyčíslila a jeho priznanie neodôvodnila.

11. Sťažovateľka k sťažnosti priložila aj doklad o dosiahnutom právnickom vzdelaní a nedostatok právneho zastúpenia, ktorého si bola vedomá už pri podávaní ústavnej sťažnosti, odôvodnila negatívnymi skúsenosťami s advokátmi vo viacerých súdnych sporoch, ktoré vedie a ktoré považuje za okolnosti osobitného zreteľa a mimoriadne okolnosti, a preto v súčasnosti sťažovateľka nepozná advokáta, ktorému by dôverovala, aby ju mohol zastupovať v takej zásadnej, závažnej a citlivej veci, a vyjadrila presvedčenie, že zastupovanie advokátom v konaní pred ústavným súdom by jej mohlo byť na ujmu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (aj v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy) uzneseniami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu v konaní, v ktorom sa sťažovateľka domáhala nariadenia neodkladného opatrenia v súvislosti s podanou žalobou o určenie absolútnej neplatnosti schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov, uznesení na schôdzi prijatých, následného písomného hlasovania vlastníkov bytov a ďalšími právnymi úkonmi týkajúcimi sa rekonštrukcie strechy bytového domu. Sťažovateľka namieta aj porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a to postupom okresného súdu v konaní o uvedenom návrhu.

13. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky posudzoval, či sú splnené podmienky konania pred ústavným súdom. Jednou z podmienkou konania pred ústavným súdom je aj obligatórne zastúpenie sťažovateľa advokátom v zmysle § 34 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Ústavný súd sťažovateľku výzvou z 1. júna 2021 vyzval, aby mu predložila splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie v celom konaní pred ústavným súdom podľa § 43 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), zároveň ju poučil o možnom odmietnutí jej ústavnej sťažnosti v prípade, ak nedostatky ústavnej sťažnosti neodstráni, a o možnosti požiadať o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

15. Sťažovateľka reagovala podaním doručeným ústavnému súdu 28. júna 2021, v ktorom zotrvala na nemožnosti splnenia podmienky právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, čo preukazuje mailovou komunikáciou s 15 oslovenými advokátmi, ktorej výsledkom je, ako sťažovateľka uvádza, „*jedenásť odmietnutí právneho zastupovania, tri ignorácie a jedno hrubé vydieranie*“. Možnosť požiadať o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažovateľka vo svojom prípade vylúčila.

16. Podľa § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde musí byť navrhovateľ v celom konaní zastúpený advokátom, ak odsek 2 alebo § 35 neustanovuje inak. Podľa § 34 ods. 2 navrhovateľ, ktorý je advokátom, nemusí byť v konaní zastúpený.

17. Ústavný súd uvádza, že podmienka právneho zastúpenia advokátom v konaní pred ústavným súdom je obligatórna. Sťažovateľka je fyzická osoba, ktorá nie je advokátom, a preto sa na ňu nevzťahuje výnimka povinnosti právneho zastúpenia podľa § 34 ods. 2 alebo § 35 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd poukazuje na to, že z mailovej komunikácie sťažovateľky s oslovenými advokátmi vyplýva, že minimálne dvaja z nich boli ochotní možnosť prevzatia právneho zastúpenia posúdiť, pričom v jednom z uvedených prípadov bol sťažovateľke poskytnutý aj konkrétny termín stretnutia a prvá konzultácia bezplatne.

18. Vzhľadom na to, že sťažovateľka nepredložila splnomocnenie na svoje právne zastupovanie advokátom a neodstránila tak nedostatok podmienky konania pred ústavným súdom, ústavný súd jej ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde pre nedostatok jej

povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom. Sťažovateľka napriek poučeniu nevyužila ani možnosť požiadať ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu.

19. Keďže ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu